

Η ακύρωση του συνεδρίου της ΓΣΕΕ άνοιξε ένα σοβαρό ρήγμα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Οι ταξικές δυνάμεις πρέπει να δράσουν από κοινού όχι σε «μία από τα ίδια», αλλά στην συγκρότηση ενός Κέντρου Αγώνα των ταξικών αγωνιστικών σωματείων που να συντονίζει και να οργανώνει τις απεργίες και τους αγώνες

Νέα πραξικοπηματική απόπειρα στις 4 Απρίλη

Τελευταίο επεισόδιο μετά την ακύρωση του συνεδρίου της ΓΣΕΕ στην Καλαμάτα είναι η κοινή προσπάθεια ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ να πραγματοποιήσουν συνέδριο-παρωδία στις 4 Απριλίου, σε «ασφαλές μέρος». Τα πιο ξεφτιλισμένα ευρωπαϊκά συνδικάτα μαζί με ευρωπαϊκούς οργανισμούς έκαναν παρεμβάσεις για την ελευθερία του συνδικαλισμού στην Ελλάδα, ενώ ο Παναγόπουλος πραγματοποίησε συνάντηση με την υφυπουργό Προστασίας του Πολίτη Κ. Παπακώστα. Είχαν προηγηθεί οι διαμαρτυρίες του εργοδοτικού συνδικαλισμού γιατί δεν έγινε επέμβαση των ΜΑΤ και του εισαγγελέα στην Καλαμάτα. Καμιά έκπληξη δεν προξενούν. Όταν είσαι η ΓΣΕΕ ΑΕ προφανώς θα καλέσεις τους κατασταλτικούς μηχανισμούς προκειμένου να συνεχίσεις απρόσκοπτα τις μπίζνες σου. Στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ οι παρατάξεις των ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ καταδίκασαν τα «έκτροπα» της Καλαμάτας. Στο αντίποδα του καθεστωτικού συνδικαλισμού η ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), οι Παρεμβάσεις και το ΜΕΤΑ κατήγγειλαν την νοθεία των αντιπροσώπων-εργοδοτών.

Ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος εκτός και ενάντια στους θεσμούς του αστικοποιημένου συνδικαλισμού

Τα όσα διαδραματίστηκαν στο 37ο συνέδριο της ΓΣΕΕ ανέδειξαν πλατιά στους εργαζόμενους εκείνα που γνωρίζουν οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ. Βία, νοθεία, μπράβοι και εργοδοτική μαφία κατακλύζει τα συνδικάτα, κυρίως τα ανώτερα όργανα του αστικοποιημένου συνδικαλισμού, την ΓΣΕΕ, τις μεγάλες ομοσπονδίες και πολλά εργατικά κέντρα. Δεν είναι η πρώτη φορά που ερχόμαστε αντιμέτωποι με την σήψη και την διαφθορά. Ο υποταγμένος συνδικαλισμός το έχει «τερματίσει» προ πολλού. Ανάλογα νοσηρά φαινόμενα είχαν δει το φως της δημοσιότητας και στα προηγούμενα συνέδρια. Ο εργοδότης Καραγεωργόπουλος (που είναι πρόεδρος της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων χάρη στην στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ) ήταν σύνεδρος και στο 36ο συνέδριο της ΓΣΕΕ. Ας μην μας διαφεύγει της προσοχής ότι ο αιώνιος πρόεδρος της ΓΣΕΕ, Γ. Παναγόπουλος, έχει μηνιαίο μισθό 8.000 ευρώ, χώρια τα έσοδα από την συμμετοχή του στις επιτροπές ταξικής συνεργασίας. Πολλές από τις περιπτώσεις νόθευσης (ΠΟΥΠΑ, Ομοσπονδία σεκιούριτι, ΠΝΟ, ανύπαρκτα εργατικά κέντρα, δεκάδες «διπλοψηφίες» κλπ) είχαν απασχολήσει όλα τα τελευταία συνέδρια. Τι άλλαξε τώρα; Μάχη για τις καρέκλες, κονταρομαχίες μηχανισμών; Αναμφίβολα ναι, όμως για να εξηγήσουμε τι στ' αλήθεια συμβαίνει πρέπει να σκεφτούμε πέρα από αυτό.

Είναι γεγονός πως η ακύρωση του συνεδρίου της ΓΣΕΕ στην Καλαμάτα συνιστά μια σημαντική εξέλιξη και

ανοίγει ένα σοβαρό ρήγμα ανάμεσα στους διαφορετικούς κόσμους που δρουν στο συνδικαλιστικό κίνημα. Είναι αποτέλεσμα της προσπάθειας του κράτους και του κεφαλαίου να διαμορφώσουν ένα αστικοποιημένο συνδικαλιστικό κίνημα, χωρίς κανένα φύλλο συκής. Είναι επακόλουθο της μετατροπής της ΓΣΕΕ σε αστικό θεσμό και της συνολικής πορείας της που είναι μη αναστρέψιμη. Η νοθεία αποκτά πλέον δομικά χαρακτηριστικά και δεν αποτελεί εξαίρεση ή αντιδημοκρατική εκτροπή.

Σήμερα η ΓΣΕΕ δεν είναι η συνομοσπονδία της εργατικής τάξης, ενώ η ηγεσία του κυρίαρχου συνδικαλισμού έχει προ πολλού αλλάξει ταξική θέση. Αυτός ο εργοδοτικός και κυβερνητικός μηχανισμός πρέπει επιτέλους να πεταχτεί στα σκουπίδια. Είναι ψευδεπίγραφη κάθε «ενότητα» με όσους εδώ και δεκαετίες αντιμετωπίζουν το κεφάλαιο ως «κοινωνικό εταίρο» και όχι ως ταξικό αντίπαλο. Αντίθετα η ενότητα της εργατικής τάξης προϋποθέτει την διάσπασή της από τα αστικά συμφέροντα και τους θεσμούς του κεφαλαίου. Η μάχη πρέπει να δοθεί μέχρι τέλους και πρώτα απ' όλα για να μην γίνει το νόθο συνέδριο. Δεν υπάρχουν νομιμοφανείς διαδικασίες για την διεξαγωγή ενός συνεδρίου στις 4 Απρίλη.

Δεν έχει κανένα νόημα η πάλη των μηχανισμών όπως επιχειρεί ως τώρα το ΠΑΜΕ. Ούτε βέβαια ο ακολουθητισμός στις εκφυλιστικές κινητοποιήσεις που προκηρύσσουν οι Παναγόπουλος-Καραγεωργόπουλος και ΣΙΑ. Η ανακοίνωση του ΚΚΕ για την ΓΣΕΕ που καταλήγει όπως κάθε άλλη ότι «οι εργαζόμενοι βγάζουν τα συμπεράσματά τους, πρέπει να τους τιμωρήσουν στις επερχόμενες εκλογές», απογοήτευσε όποιον περίμενε να μάθει πώς μπορεί να αλλάξουν τα πράγματα. Δεν αποτελεί επίσης διέξοδο η προσφυγή στην αστική δικαιοσύνη για να διευθετηθεί η «νομιμότητα», όπως έκανε το ΠΑΜΕ, που προσέφυγε για το διορισμό προσωρινής διοίκησης στην Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων.

Σήμερα, οι ταξικές δυνάμεις στο εργατικό κίνημα είναι υποχρεωμένες να αναμετρηθούν με το εξής ερώτημα: Αν θα κυριαρχήσει πλήρως ο εξωνημένος αστικοποιημένος συνδικαλισμός της «κοινωνικής συμμαχίας» για να καθυποτάξει τα εργατικά σκιρτήματα και να κλιμακωθεί απρόσκοπτα η καπιταλιστική βαρβαρότητα, ή αν θα δοθεί η μάχη της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος εκτός και ενάντια στους θεσμούς του αστικοποιημένου συνδικαλισμού. Στο ερώτημα αυτό πρέπει να απαντήσουμε θετικά. Πρέπει και μπορούν να συσπειρωθούν οι ταξικές δυνάμεις όχι σε «μία από τα ίδια», αλλά στην συγκρότηση ενός Κέντρου Αγώνα των ταξικών αγωνιστικών σωματείων που να συντονίζει και να οργανώνει τις απεργίες και τους αγώνες. Μπροστά μας είναι πρώτα και κύρια η μάχη για τις συλλογικές συμβάσεις και τους μισθούς, τις απολύσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις. Το παράδειγμα της απεργίας της 1ης Νοέμβρη μπορεί να βρει συνέχεια. Οι δυνάμεις που παλεύουν για ένα νέο εργατικό κίνημα έχουν αδιαμφισβήτητη επιβεβαιωθεί από τις εξελίξεις. Η συζήτηση για την συνδικαλιστική οργάνωση που χρειαζόμαστε πρέπει να ανοίξει πιο τολμηρά και με το βλέμμα στραμμένο στην βάση των εργαζόμενων.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ 23-24 Μάρτη 2019